

den højtærede Kultusminister, men ogsaa til det høje Tings Velvillie. Det er Spørgsmaalet om Sønder Følding Kirke. Kirke- raadet der har indsendt et Andragende. Denne Kirke har forfaldne Gavle og er udsat til Ombygning, men Vandet, som ledes ind i Kanalen, huler Grunden ud, saa man mente, der var Fare for, at Kirken skulde styrte sammen. Man søgte derfor en Bevilling til at flytte Kirken ind paa solidere Grund, men efter nærmere Undersøgelse af den dertil nedsatte Kommission, kom man til det Resultat, at Kirken godt kunde blive staaende, hvor den stod, naar der blev tilstrækkelig rørlagt der omkring, saa at det Vand, der siver ind fra Kanalen, kunde blive draget bort derfra. Men for at udføre dette Arbejde var det nødvendigt at bruge et Beløb paa 1,500 Kr., og det er dem, som Kirkeværgerne og det nedsatte Udvalg søge Bevilling til, og jeg skal anbefale denne Sag paa deres Vegne til velvillig Behandling og Imødekommen i denne Rigsdagssamling.

Jeg har saa et Par Bemærkninger til den højtærede Trafikminister, men dem kan jeg gøre ganske kort. Der har været talt om Toggangen i Vest- og Midtjylland, særlig paa Tværbanen, og jeg kan slutte mig til de Anker, der ere fremsatte angaaende forskellige Forhold der. Det er helt urimeligt langsomt at tage fra en Station paa den nye Viborg—Herning-Bane over paa Tværbanen. Man kan f. Eks. ikke fra Sunds, en af de nærmeste Stationer ved Herning, rejse til Silkeborg og komme hjem igen samme Dag. Vejen er ikke længere, end at en rask Fodgænger kan gaa Turen paa en Dag, men med Toget kan han ikke gøre den. Jeg bebrejder ikke den højtærede Minister noget — det vilde være ubilligt, da han nylig har overtaget sit Embede —, og jeg bebrejder heller ikke en Gang Ledelsen noget, fordi jeg godt ser Vanskelighederne ved at tilfredsstille alle de forskellige Krav, men naar jeg nævner det, er det kun for i Forbindelse med, hvad andre ærede Medlemmer have udtalt, at drage Opmærksomheden hen paa, at Ulemperne afhjælpes i saa stor Udstrækning, som det er muligt.

Der blev af det ærede Medlem fra Odense (Marott) talt om Vogterhusene, han ønskede Forbedringer der. Jeg kom derved til at tænke paa et Forhold, der er mig bekendt. En Ledvogter, næsten en Nabo til mig, har 2 Led at passe. Manden skal passe det ene og Konen det an-

det. Følgen deraf er, at de ingen Sinde kunne være borte. De have rigtignok Fridage, men Fridagene ere af en saadan Beskaffenhed, at Konen ikke en Gang, naar hun skal passe Ledet, kan tage de 3 Fjerdingvej til Herning og tilbage igen og passe sin Tjeneste.

Jeg ser, at man foreslaar den paagældende Bevilling forhøjet med 39,200 Kr. til Tjenestefrihed for Folk af 14de Grad paa stærkt befærdede Banestrækninger. Jeg vil da haabe, at et saadant Forhold som det, jeg her har talt om, maa falde ind under den Bestemmelse. Det er jo urimeligt, at et saadant Forhold skal finde Sted.

Maa jeg i denne Forbindelse nævne, at jeg tror, at der er sket nogen Uret mod Herning Station derved, at den ikke i sin Tid, da Banen blev udvidet, kom i 1ste Klasse. Nu kan det vel ikke ske, før vi faa Vejle-Banen, men jeg vil henlede Opmærksomheden paa denne Sag. Endnu er der en Ting, som jeg maa omtale, og som ogsaa først vil komme frem senere, for saa vidt det angaar et Andragende. Da der blev eksproprieret til Banens Udvidelse ved Ikast Station, saa gik denne Udvidelse helt hen forbi den Mands Gaard, som har indgivet Andragendet. Før kunde han sidde inde i sin Stue og se gennem Vinduet, Porten og Ledet ud over sin Ejendom. Men nu er det flyttet, saa at han ikke blot skal køre en lang Omvej for at komme til sin Jord, men han kan tillige ikke hjemmefra overse sine Forhold som før. Han er bleven tilkendt en Erstatning, men har, saa vidt jeg ved, ikke taget imod den. Denne Erstatning er naturligvis tilkendt ham efter de lovmæssige Regler, men han mener ikke, den er tilstrækkelig, og han har derfor indgivet et Andragende om at faa et Beløb paa 3—4,000 Kr. Det er mig bekendt, at Mænd, der ere meget sagkyndige med Hensyn til Vurderinger, Kreditforeningens Vurderingsmænd og de, som have med Vurderingen til Ejendoms skyld at gøre, mene, at der er sket denne Mand Uret. Men indenfor Lovens Hjemmel har man vel ikke kunnet give ham saa stor en Erstatning, som den Ulempe, der er forvoldt ham, maatte kræve. Jeg henstiller, at denne Sag maatte blive tagen under velvillig Overvejelse. Dermed har jeg nævnt de enkelte Ting, som jeg har villet fremføre ved denne Lejlighed, saa kort jeg kunde, og jeg er jo ogsaa bleven opfordret til at gøre det kort.

De Par Ord, jeg endnu vil sige, laa det egentlig ikke i min oprindelige Plan